

International Science Group

JSG-KONF.COM

II

**INTERNATIONAL SCIENCE CONFERENCE
ON SCIENCE AND PRACTICAL TECHNOLOGIES**

Luxembourg, Luxembourg

January 26 – 29

ISBN 978-1-63684-353-7

DOI 10.46299/ISG.2021.I.II

II INTERNATIONAL SCIENCE CONFERENCE ON SCIENCE AND PRACTICAL TECHNOLOGIES

Abstracts of II International Scientific and Practical Conference

Luxembourg, Luxembourg
January 26 – 29, 2021

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

UDC 01.1

The II International Science Conference on Science and practical Technologies,
January 26 – 29, 2021, Luxembourg, Luxembourg. 557 p.

ISBN - 978-1-63684-353-7

DOI - 10.46299/ISG.2021.I.II

EDITORIAL BOARD

<u>Pluzhnik Elena</u>	Professor of the Department of Criminal Law and Criminology Odessa State University of Internal Affairs Candidate of Law, Associate Professor
<u>Liubchych Anna</u>	Scientific and Research Institute of Providing Legal Framework for the Innovative Development National Academy of Law Sciences of Ukraine, Kharkiv, Ukraine, Scientific secretary of Institute
<u>Liudmyla Polyvana</u>	Department of Accounting and Auditing Kharkiv National Technical University of Agriculture named after Petr Vasilenko, Ukraine
<u>Mushenyk Iryna</u>	Candidate of Economic Sciences, Associate Professor of Mathematical Disciplines , Informatics and Modeling. Podolsk State Agrarian Technical University
<u>Oleksandra Kovalevska</u>	Dnipropetrovsk State University of Internal Affairs Dnipro, Ukraine
<u>Prudka Liudmyla</u>	Odessa State University of Internal Affairs, Associate Professor of Criminology and Psychology Department
<u>Slabkyi Hennadii</u>	Doctor of Medical Sciences, Head of the Department of Health Sciences, Uzhhorod National University.
<u>Marchenko Dmytro</u>	Ph.D. in Machine Friction and Wear (Tribology), Associate Professor of Department of Tractors and Agricultural Machines, Maintenance and Servicing, Lecturer, Deputy dean on academic affairs of Engineering and Energy Faculty of Mykolayiv National Agrarian University (MNAU), Mykolayiv, Ukraine
<u>Harchenko Roman</u>	Candidate of Technical Sciences, specialty 05.22.20 - operation and repair of vehicles.

TABLE OF CONTENTS

AGRICULTURAL SCIENCES		
1.	Броніч В.С., Когут І.М. ВПЛИВ ЗАХОДІВ ПОСІВНОГО КОМПЛЕКСУ НА ВРОЖАЙНІСТЬ КУКУРУДЗИ НА ЗЕРНО В УМОВАХ ПІВДЕННОГО СТЕПУ УКРАЇНИ	18
2.	Станкевич С.В. ЖОВТО-БУРИЙ МАРМУРОВИЙ КЛОП HALYOMORPHA HALYS (STÅL) В УКРАЇНІ	21
ARCHITECTURE, CONSTRUCTION		
3.	Потапчук І.В., Бичковська Л.С. ПРОЕКТУВАННЯ ЗАКЛАДІВ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД	26
4.	Прогоульный В.И. ПОРИСТЫЕ КОНСТРУКЦИИ ФИЛЬТРОВАЛЬНЫХ СООРУЖЕНИЙ	32
ART HISTORY		
5.	Гладкий О.В., Килівник В.С., Постовітенко К.П. ДОСВІД СТВОРЕННЯ МУЗЕЙНОЇ КОЛЕКЦІЇ МЕДИКО- РЕАБІЛІТАЦІЙНОГО ТА КРАЄЗНАВЧО-ІСТОРИЧНОГО ПРОФІЛЮ В САНАТОРІЇ “АВАНГАРД”	36
BIOLOGICAL SCIENCES		
6.	Nakonechniy Y., Pet'ko L. THE ROSE NAMED AFTER THE MOST INFLUENTIAL GARDENERS OF THE 20TH CENTURY GRAHAM STUART THOMAS	41
7.	Глоба О.Ф. З ІСТОРІЇ ТЕОРІЙ МІНЕРАЛЬНОГО ЖИВЛЕННЯ РОСЛИН	54
8.	Скляр В.Г., Шерстюк М.Ю., Говенько Я.С. ФІТОРІЗНОМАНІТТЯ ПРОЕКТОВАНОГО ЗАКАЗНИКА «ДЕРЕВЛЯНКИ»	58

9.	Трохименко Г.Г., Березовчук О.О. ДОСЛІДЖЕННЯ ФІТОНЦИДНОЇ АКТИВНОСТІ ДЕЯКИХ КИМНАТНИХ РОСЛИН	60
10.	Трускавецька І.Я., Марущак І. БІОЕКОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ ЛУСКОКРИЛИХ РОДИНИ БІЛАНОВІ (PIERIDAE)	63
ECONOMIC SCIENCES		
11.	Amosov S. PROGRAMMES DE CHÔMAGE PARTIEL DES ÉTATS EUROPÉENS LORS DE LA PANDEMIC DE COVID-19	68
12.	Kharabara V., Greshko R., Tretyakova O. CURRENT PROBLEMS OF BANKING INVESTMENT DEVELOPMENT IN UKRAINE	73
13.	Prykaziuk N., Mendryk D. RISK-MANAGEMENT IN CONDITIONS OF PANDEMIC (COVID-19): CASE OF PRIVATBANK (UKRAINE)	75
14.	Senyshyn O. CONCEPT OF PRODUCT COMPETITIVENESS MANAGEMENT SYSTEM	79
15.	Блонський А., Михаліцька Н. СТРАТЕГІЧНА АДАПТАЦІЯ ПІДПРИЄМСТВА ДО ЗОВНІШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА	83
16.	Бобровська Н.В., Гаєвська Л.Г. ЕКОНОМІЧНА ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА СВІТОВИЙ СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ ПРОСТІР: ТЕОРЕТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ	85
17.	Бойко В.О., Бойко Л.О. МАЛИЙ І СЕРЕДНІЙ БІЗНЕС У СФЕРІ ЗЕЛЕНОГО ТУРИЗМУ В ПЕРІОД КОРОНАКРИЗИ	88
18.	Камбур О.Л., Лехлейтнер О.Л., Михайлова Н.Г. ПЕРСПЕКТИВИ ВИКОРИСТАННЯ ВІМ-ТЕХНОЛОГІЙ ПРИ ЗДІЙСНЕННІ АНАЛІЗУ ЕФЕКТИВНОСТІ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ У БУДІВНИЦТВІ	91

19.	Коваль С.В., Йовжій С.С. ВИКОРИСТАННЯ ВНУТРІШНЬОГО АУДИТУ ТОВАРІВ І ПОСЛУГ В УПРАВЛІННІ ДІЯЛЬНІСТЮ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ	94
20.	Коломієць А.А. ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОДАЖУ МЕТАЛОВИРОБІВ В ОКОЛІ ЦІНОВОЇ ЗНИЖКИ	97
21.	Круковська О.В. ФОРМУВАННЯ І ВИКОРИСТАННЯ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВА	101
22.	Куріс Ю.В., Крайнік О.М., Сергієнко Т.І. ТЕОРЕТИКО-КОНЦЕПТУАЛЬНІ АСПЕКТИ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ЕКОНОМІКИ І ПОЛІТИКИ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ	105
23.	Лісовець А.М. ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ В УКРАЇНІ	110
24.	Онофрійчук О.П., Пилипака С.А., Мазуренко Ю.В. ДЕРЖАВНИЙ БОРГ І ПРОБЛЕМИ ЙОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ	113
25.	Пристемський О., Круковська А., Хелемеря Н. СТАДІЇ АВТОМАТИЗАЦІЇ ЕЛЕКТРОННОГО ДОКУМЕНТООБІГУ	116
26.	Розмарина А.Л., Павленко О.П., Андрушко М.А. НАПРЯМИ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ЕКОЛОГІЧНОЇ (ОРГАНІЧНОЇ) ПРОДУКЦІЇ	119
27.	Саун А., Коростинський С., Стратієнко М. ВНУТРІШНЬОГОСПОДАРСЬКИЙ КОНТРОЛЬ ДОХОДІВ І ВИТРАТ ЗВИЧАЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА	123
28.	Страшинська Л.В., Лелека О.О., Анікеєнко Є.С. СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ БІЗНЕСУ	127
29.	Третяк А.М., Рибак М.П. ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ БІОСФЕРНИХ ЗАПОВІДНИКІВ В УКРАЇНІ: БАЗИСНІ ПОНЯТТЯ	130

48.	Вайчюте С., Павленко О.П. ОРГАНІЗАЦІЙНО - ЕКОНОМІЧНІ МЕХАНІЗМИ ПРЕВЕНТИЗАЦІЇ ТА АДАПТАЦІЇ ДО ГЛОБАЛЬНИХ КЛІМАТИЧНИХ ЗМІН ВНАСЛІДОК АНТРОПОГЕННОГО ВПЛИВУ В УКРАЇНІ	212
49.	Позняк О.В., Воловик О.І., Семенова А.О. СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ МОРСЬКИХ ПОРТІВ В КОНТЕКСТІ УПРАВЛІННЯ ГЛОБАЛЬНИМИ ЛАНЦЮГАМИ ПОСТАЧАННЯ	217
50.	Ровнягін О.В., Годз В.Р. ДОСВІД КИТАЮ В ОРГАНІЗАЦІЇ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В УМОВАХ ПАНДЕМІЧНИХ ОБМЕЖЕНЬ	221
51.	Шиць О.Р. СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ІНКЛЮЗІЇ В РОЗУМНИХ МІСТАХ	224
MEDICAL SCIENCES		
52.	Bobrova V., Proshchenko Y., Pylypenko I. FOOD ALLERGY OR FUNCTIONAL DISORDERS OF THE GASTROINTESTINAL TRACT IN INFANTS: PRINCIPLES OF DIFFERENTIAL DIAGNOSIS	227
53.	Bohdan T., Zhornichenko D., Matviychuk A. VIOLATION OF BALANCE SULFUR CONTAINER AMINO ACIDS IN PATIENTS WITH STABLE ANGINA COMBINED WITH ARTERIAL HYPERTENSION	232
54.	Goltsev K.A., Krivoruchko I.A., Parkhomenko K.Yu. MODERN APPROACHES TO COMPREHENSIVE SURGICAL TREATMENT OF PATIENTS WITH LONG-TO-HEAL WOUNDS	236
55.	Hrechko S., Trefanenko I., Karatintseva K. EVALUATION OF THE LEVEL OF KINESIOPHOBIA IN PATIENTS WITH HEART FAILURE	240
56.	Pankiv I. EVALUATION OF MEDICAL STUDENTS OF TEACHING METHODS IN ENDOCRINE DISEASES COURSE DURING COVID-19 PANDEMIC	243

НАПРЯМИ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ЕКОЛОГІЧНОЇ (ОРГАНІЧНОЇ) ПРОДУКЦІЇ

Розмарина Альбіна Леонідівна,

к.э.н., доцент
Одеський державний екологічний університет

Павленко Олена Пантеліївна,

к.е.н, доцент
Одеський державний екологічний університет

Андрушко Марія Андріївна

Студентка
Одеський державний екологічний університет

Товар - це товар або послуга, які обмінюються на ринку. У традиційній економіці товар вважається засобом задоволення потреб споживачів. З точки зору маркетингу, товар є не конкретним матеріальним об'єктом, а пропозицією компанії на ринку. У цьому випадку, чим ціннішою та унікальнішою буде така пропозиція для споживачів, тим вищою може бути ціна.

Згідно з концепцією екологічного маркетингу, в якості товарів виступають: екологічно чисті товари; еко-технології; природні ресурси; екологічні умови проживання та діяльності людей; екологічна інформація; екологічні послуги.

Екологічно чистими є споживчі та промислові товари, які протягом усього життєвого циклу - від сировини до споживання, переробки, повторного використання чи переробки - відповідають вимогам екологічного бізнесу, відповідають екологічним потребам споживачів і пропонуються на ринку для привернення уваги, придбання, використання або споживання.

До групи екологічно чистих споживчих товарів належать органічні продукти харчування, одяг та косметика, екологічно чиста побутова хімія, енергозберігаючі прилади та обладнання.

До екологічних побутових хімічних речовин належать ті, які не містять або містять менш шкідливі токсичні речовини (наприклад, фосфати). Ця категорія також включає товари, виробники яких наголошують, по-перше, на необхідності споживачам використовувати обмежену рекомендовану дозу (кількість) засобу, а по-друге, використовувати упаковку, яка завдає мінімальної шкоди навколишньому середовищу.

Екологічно чиста продукція - це продукція, яка відповідає наступним основним вимогам:

- 1) виготовлена з матеріалів, що не шкодять довкіллю та здоров'ю людей;
- 2) при виробництві продукції використовуються технології з мінімальним негативним впливом на довкілля;

3) виробники та постачальники несуть солідарну відповідальність за екологічну безпеку продукції у сферах виробництва та споживання;

4) упаковка продукту нешкідлива для навколишнього середовища, можлива переробка, повторне використання упаковки або безпечна її утилізація.

В останні роки поширюється використання органічних продуктів, тобто продуктів, отриманих в результаті сертифікованого органічного виробництва. Органічна сировина для виробництва органічної продукції надходить із перевірених джерел; у ґрунт, на якому вирощуються культури, додавання будь-яких речовин хімічного походження заборонено протягом 3 років. Лише в кінці цього так званого перехідного періоду (перетворення) сировина може набути органічного стану. Потім органічна сировина надходить на переробні заводи, де обробляється окремо від традиційної сировини, щоб запобігти змішуванню. Головне - кожен етап виробництва «від поля до столу» знаходиться під суворим контролем органу з сертифікації, який засвідчує відповідність вимогам стандартів органічного виробництва, видаючи сертифікати [1].

Що стосується регулювання ринку органіки, то воно здійснюється наступними інструментами регулювання:

1. Агрохімічний паспорт поля.
2. Державна та місцева підтримка.
3. Органічне маркування.
4. Взяття проб та зразків товарів.
5. Еквівалентна органічна сертифікація.
6. Відповідний сертифікат країни походження.
7. Незалежна оцінка придатності земель.
8. Включення до реєстру виробників.
9. Сертифікат відповідності (Документ, що видається органом з сертифікації суб'єкту господарювання після позитивного проходження сертифікації останнім).
10. Допустимі обсяги та перелік неорганічної продукції, речовин, продукції, отриманої в перехідний період, які можуть у виключних випадках використовуватися при виробництві органічної продукції (сировини), за кожною з категорій продукції, речовин.

У той же час на ринку існують інструменти регулювання для оцінки "доброзичливості до бізнесу" та "корупційних ризиків", які неможливі через неадекватні процедури видачі та прийняття згідно з українським законодавством або через повну невизначеність щодо їх впровадження та незастосування цих інструментів регулювання.

При виборі сегментів на ринках екологічно чистої продукції промислового та технічного призначення доцільно враховувати наступні характеристики промислових споживачів:

- 1) обсяг економічної діяльності споживача;
- 2) географічне розташування споживача;
- 3) галузева приналежність та характер споживчої діяльності;
- 4) рівень екологічної спрямованості споживача виробничо-технічної продукції тощо.

З метою підвищення конкурентоспроможності екологоорієнтована компанія повинна використовувати такі основні критерії для вибору ринкового сегменту екологічної продукції для промислових і технічних цілей:

- 1) місткість цього сегмента ринку, ринковий розрив;
- 2) важливість та перспективи сегменту для компанії;
- 3) екологічні вимоги в аналізованому сегменті;
- 4) доступність розробки сегментів для компанії;
- 5) рентабельність екологічно чистої продукції.

Екологічно орієнтована компанія може використовувати наступні види сегментації ринку екологічних споживчих товарів:

1) географічна сегментація - метод поділу ринку на групи споживачів за географічними ознаками, який застосовується у разі відмінності культурно-кліматичних умов, екологічного законодавства в регіонах продажу;

2) демографічна - спосіб поділу ринку на групи споживачів за статтю та віком, національністю, складом сім'ї, рівнем доходу, релігією тощо. Наприклад, згідно з дослідженням Дж. Отгмана, найбільш активними споживачами є особи у віці 30-40 років із середнім достатком;

3) геодемографічна - метод розподілу ринку на групи споживачів на основі статистичних даних про кількість чистих споживачів в регіоні;

4) психографічна сегментація - спосіб поділу ринку на групи споживачів залежно від належності до соціального класу, способу життя та врахування особливостей особистості.

5) сегментація за типом поведінки - групування споживачів за їх мотивами під час покупок, інтенсивність споживання екологічно чистої продукції;

6) сегментація за видами екологічно чистої продукції - спосіб поділу ринку за функціональними та технічними параметрами виробленої продукції відповідно до того, як задовольнити екологічні потреби споживачів;

7) сегментація за основними конкурентами - спосіб поділу ринку на виробників подібних органічних продуктів. Ця сегментація враховує, які потреби задовольняють продукти конкуренції та як вони організують свою маркетингову діяльність [1, 2].

Розміщення екологічно чистої продукції на ринку - це визначення та розміщення характеристик екологічно чистої продукції у свідомості споживачів, що відрізняє її від подібних продуктів конкуренції та від зразків не екологічно чистої продукції.

Отже, в сучасних умовах основним напрямом підвищення конкурентоспроможності екологічно чистої продукції на ринку є інформування споживачів про переваги «зеленої» продукції екологоорієнтованої компанії у таких сферах:

- унікальні екологічні властивості продукту;
- переваги функціональних параметрів товарів;
- оптимальне співвідношення ціни та якості товару;
- вигідні умови доставки та придбання товарів;
- сучасна прогресивна послуга, яка надає споживачам самостійний вибір набору послуг.

Для прискорення формування і розвитку ринку екологічних товарів та послуг необхідно розробити новий механізм, який міг би успішно реалізувати цей розвиток. Відправною точкою поточної ситуації може бути застосування концепцій екологічного маркетингу в діяльності компаній на ринках України [3, 4].

Основним завданням екологічного маркетингу в сучасних соціально-економічних умовах є створення та розвиток ринку «зелених» (органічних) товарів для вирішення конфліктів між економічним розвитком, захистом і подальшим поліпшенням якості навколишнього середовища. Основним фактором, що забезпечує стабільність економічного розвитку, є розвиток ринку екологічних продуктів і послуг. Той самий фактор дає можливість комплексно вирішувати економічні, соціальні та екологічні проблеми.

Таким чином, для підвищення конкурентоспроможності «зеленої» продукції в Україні, необхідні: розробка екологічно орієнтованої державної політики; поява нових концепцій екологічного маркетингу; інформування споживачів про екологічну ефективність продукції шляхом її екологічної сертифікації та маркування; розробка нових безпечних екологічних технологій виробництва; поява інноваційних методів просування та збуту екологічної продукції тощо.

Список літератури

1. Зіновчук Н.В., Ращенко А.В. Екологічний маркетинг: Навч. посібник. – Житомир: Видавництво ЖДУ ім. І. Франка, 2015. – 190 с.
2. Ottman J.A. Green Marketing Opportunity for Innovation / J.A.Ottman, W.R.Reilly. – USA.: Booksurge Llc, 2006. - 288 p.
3. Садченко Е.В. Экологический маркетинг: понятия, теория, практика и перспективы развития / Е.В. Садченко, С.К. Харичков. – Одесса: ИПРЭЭИ НАН Украины, 2001. – 146 с.
4. Старченко. Л.В. Стан та перспективи розвитку екологічного маркетингу в Україні / Л.В. Старченко, Є.В. Коваленко, О.В. Коробко // Економічні проблеми сталого розвитку: матеріали Міжнародної науково-практ. конф. ім. проф. Балацького О. Ф., м. Суми, 27 травня 2015 р. – Суми: СумДУ, 2015. – С. 77-78.

ОРГАНІЗАЦІЙНО - ЕКОНОМІЧНІ МЕХАНІЗМИ ПРЕВЕНТИЗАЦІЇ ТА АДАПТАЦІЇ ДО ГЛОБАЛЬНИХ КЛІМАТИЧНИХ ЗМІН ВНАСЛІДОК АНТРОПОГЕННОГО ВПЛИВУ В УКРАЇНІ

Вайчюте Сімона,

студентка

Одеський державний екологічний університет

Павленко Олена Пантеліївна,

к.е.н., доцент

Одеський державний екологічний університет

Останні десятиліття спостерігаються постійні глобальні процеси потепління атмосфери та океану, поряд із зменшенням снігу, таненням льодовиків, підвищенням рівня моря та збільшенням природних катаклізмів. Підвищення температури призвело до посухи, лісових пожеж, деградації сільськогосподарських угідь, зменшення біорізноманіття та посилення екстремальних погодних явищ з точки зору їх частоти та суворості тощо. Перерозподіл опадів зробив деякі регіони більш посушливими, тоді як в інших регіонах кількість опадів перевищила звичні рівні. Ці та інші проблеми, пов'язані зі зміною клімату, спричиняють економічні втрати, впливають на стан загальної екосистеми Землі, а також на життя та благополуччя людини і стосуються кожної людини на нашій планеті, Україна не стала винятком [1].

Згідно з даними, опублікованими на початку січня Центральної геофізичної обсерваторії України, 2019 рік був найтеплішим роком за всю історію спостережень в столиці України Києві. Середньорічна температура була на 2,9°C вище, ніж в середньому за минулі періоди, а кожен місяць була тепліше, ніж зазвичай. Всього в 2019 році було побито 36 температурних рекордів. Температура в грудні вперше перевищила 15°C. Це підвищення температури означає, що клімат Центрального регіону України наближається до кліматичних характеристик Південного регіону [2].

Оскільки уряди продовжують обговорювати виконання Паризької угоди по клімату на тлі зусиль щодо запобігання подальшого підвищення глобальної температури, ознаки зміни клімату в Україні вже стають все більш очевидними.

Більш теплі зими - лише один з аспектів змін, що відбуваються в українському кліматі. Інші особливості, які стають все більш частими в сьогоденній Україні, включають екстремальні погодні явища, хвилі тепла і зростаючу проблему нестачі води. Це може порушити життя людей і завдати значної шкоди економіці України, особливо на сільськогосподарський сектор економіки України.

Водопостачання, ймовірно, є найбільш важливим аспектом зміни клімату в Україні. Запаси прісної води скорочуються, і очікується, що в найближчі роки їх

стане ще менше в міру почастишання посух. У 2019 року в країні випало на 25% менше опадів, ніж в середньому, а кількість посух майже подвоїлася за останні 20 років. У той же час відсутність сезонного снігового покриву на більшій частині території України становить загрозу для озимих культур.

Епізодичні проливні дощі також не забезпечать достатнього накопичення вологи в ґрунті. Якщо поточні тенденції збережуться, до 70% сільськогосподарських земель України можуть незабаром зажадати додаткового зрошення, що більш ніж на третину перевищує сьгоднішні загальні потреби. Крім того, деякі райони півдня України схильні до ризику опустелювання. У спекотні літні місяці деякі сільськогосподарські райони на півдні і заході України вже змушені імпортувати додаткові запаси прісної води [1].

Крім тривожних наслідків для українських фермерів, зміни клімату і проблеми водопостачання також можуть зіграти важливу руйнівну роль в енергетичному секторі країни. Хвилі тепла і підвищення температури води можуть привести до технічних проблем на теплових, атомних і гідроелектростанціях, що може привести до зупинок. В останні роки це вже мало місце в ряді європейських країн, включаючи Францію, Німеччину і Молдову. Екстремальні погодні явища також можуть завдати значної шкоди енергетичній інфраструктурі. Сильний ураган в липні 2019 року пошкодив лінії електропередач в Україні, і близько 600 міст і селищ тимчасово залишилися без електрики.

Проблеми нестачі води і енергетичної безпеки вже стають очевидними в сьгоднішній Україні. Довгострокові наслідки зміни клімату, такі як підвищення рівня моря, також можуть створити серйозні проблеми для країни. Ці прогнози припускають найгірший сценарій, коли виконання Паризького кліматичної угоди не вдасться, а людство продовжить збільшувати викиди CO₂ поточними темпами [3].

Як велика країна з добре розвинутою промисловою базою, Україна також може внести свій вклад в скорочення глобальних викидів парникових газів. Одна країна поодиноці не може утримати температуру від підвищення. Проте, Україні слід розглядати встановлення чітких цілей по вуглецевої нейтральності та посилення заходів по боротьбі зі зміною клімату. Ці процеси не тільки допомагають зменшити внесок країни в антропогенні зміни клімату, але і сприяють розвитку інновацій за рахунок заохочення більш чистих технологій, відновлювальних джерел енергії та підвищення енергоефективності як у промисловості, так і в повсякденному житті [4].

Зусилля щодо вирішення проблеми зміни клімату вже ведуться. В середині січня 2020 року Міністерство енергетики та охорони навколишнього середовища України представило концепцію «Зеленого курсу України», в якій викладено бачення переходу країни до зеленої енергії. Пропонований цільовий термін для скорочення викидів вуглекислого газу в Україну до нульового рівня - 2070 рік [5].

Цілісний характер кліматичної політики є основою її успішного впровадження. Неможливо вирішити питання пом'якшення антропогенного впливу на клімат та адаптацію до кліматичних змін без залучення практично всіх

галузей економіки: енергетики, сільського господарства, транспорту та інших. На жаль, кліматична політика досі залишається прерогативою Міністерства екології та природних ресурсів України. А у випадках, коли інші відомства відповідають за певні сфери політики, міжвідомча координація політики взагалі не існує[6].

Згідно з Указом Президента, Міністерство екології має координувати діяльність, спрямовану на виконання зобов'язань країни згідно з РКЗК ООН та Кіотським протоколом. Міністерству надано роль реалізації екологічної та економічної політики щодо зміни клімату. Його завданнями є забезпечення державної політики щодо регулювання несприятливого антропогенного впливу зміни клімату та адаптації до них, а також виконання вимог РКЗК ООН та Кіотського протоколу (Положення про Міжвідомчу комісію з питань імплементації Рамкової конвенції ООН про зміну клімату) . 31 січня 2017 року Міністерство екології створило спеціальне управління з питань клімату та озонового шару [7,8,9].

Різні центральні органи виконавчої влади можуть приймати рішення, які впливають на реалізацію політики щодо зміни клімату в Україні. Окрім Міністерства захисту довкілля України, сюди входять Міністерство енергетики та вугільної промисловості, Міністерство економічного розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства, Міністерство фінансів, Міністерство інфраструктури, Міністерство аграрної галузі політики та продовольства, Міністерство охорони здоров'я, Міністерство юстиції, Міністерство закордонних справ, Державне агентство з енергоефективності та енергозбереження, Державна служба з надзвичайних ситуацій, Державна служба статистики, Державне агентство з питань лісових ресурсів, Державне агентство з водних ресурсів та ін[4].

Отже, існує потреба у належній координації між діяльністю різних органів влади в процесі реалізації політики щодо зміни клімату та у кваліфікованих фахівцях у цих органах влади [5].

Розробка належних механізмів нагляду та забезпечення неминучості покарання за порушення чи недотримання законодавства про зміну клімату є важливими аспектами реалізації політики щодо зміни клімату.

Для врегулювання питань нагляду та відповідальності у процесі реалізації політики щодо зміни клімату повинні бути нові правила, що визначають відповідні кримінальні, карані дії та адміністративні порушення, а також відповідні зміни до Кримінального кодексу та Кодексу України про адміністративні правопорушення. Україна.

Міжнародний досвід адаптації до зміни клімату свідчить про можливість його застосування в Україні за такими принципами:

- започаткування та спільна робота у партнерстві, що передбачає залучення громадськості, забезпечення її поінформованості;
- розуміння наявних ризиків та їх граничних значень, а також пов'язаних з ними невизначеностей;
- формування цілей і завдань з адаптації до зміни клімату перед виконанням запланованих заходів;

- застосування збалансованого підходу, що передбачає оцінку заходів адаптації у контексті загальної ефективності та соціально-економічних цілей розвитку держави, до яких належать розв'язання обумовлених зміною клімату проблем;
- зосередження на завданнях, що стосуються першочергових кліматичних проблем, визначення основних ризиків і можливостей їх зниження;
- аналіз і обґрунтування оптимальних варіантів з найменшими втратами з погляду економічної ефективності, доцільності та мультиплікації можливих переваг;
- уникнення дій, що обмежують варіанти для майбутньої адаптації, або знижують ефективність заходів з адаптації в інших галузях;
- регулярний перегляд стратегії адаптації та заходів відповідно до сучасних умов.

Також пропонується впровадження превентивних організаційних заходів в умовах кліматичних змін на основі міжнародного досвіду:

- розробка нового Національного плану з енергетики та клімату;
- створення «зон нульових викидів» в містах понад 50 тис. осіб;
- заборона на розробку нових нафтових родовищ;
- відмова від державної підтримки використання викопного палива;
- закон про відходи, що передбачає відмову від одноразового пластику і перехід до системи «Нуль відходів»;
- створення Громадської ради з питань зміни клімату, який дозволить громадянам країни брати участь у вирішенні проблеми;
- підтримка наукових досліджень з питань зміни клімату;
- покращення міжнародного співробітництва, участь національних галузевих фахівців у міжнародних заходах з проблем зміни клімату.

Слід звернути увагу на покращення координаційної ролі Міністерства екології та підвищення його авторитетності та впливу на розробку політики щодо зміни клімату. Також, враховуючи актуальність нових загроз, пов'язаних зі зміною клімату, необхідно підвищити обізнаність фахівців, що приймають управлінські рішення щодо планування розвитку регіонів. Повідомлення національних цілей місцевим органам влади та залучення органів місцевого самоврядування до скоординованих зусиль щодо адаптації та скорочення викидів є засобом гарантування досягнення цих цілей.

Список літератури:

1. Climate change 2013: The Physical Science Basis [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://www.climatechange2013.org/>.
2. Global Warming: How the Earth Is Changing Its Face [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://tsn.ua/special-projects/warming/>.
3. Наслідки зміни клімату, NASA. [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://climate.nasa.gov/effects/>.
4. Вплив поточних зобов'язань та політики на глобальну температуру. [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://climateactiontracker.org/global.html>.

5. Концепція реалізації державної політики щодо зміни клімату до 2030 р (в Україні). [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://www.kmu.gov.ua/control/uk/cardnpd?docid=249573705>.

6. Семерак О. Попри труднощі, Україна вийшла з non-compliance по Кіотському протоколу [Електронний ресурс] / Остап Семерак // Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів України. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <https://mepg.gov.ua/news/31675.html>.

7. Про виконання Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони: Постанова Кабінету Міністрів України від 25 жовтня 2017 р. № 1106 [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/pro-vikonannya-ugodi-pro-asociaciyu-mizh-ukrayinoyu-z-odniyeyi-storoni-ta-yevropejskim-soyuzom-yevropejskim-spivtovaristvom-z-atomnoyi-energiyi-i-yihnimi-derzhavami-chlenami-z-inshoyi-storoni>

8. Про оцінку впливу на довкілля: Закон України від 2017, № 29, ст.315 [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2059-19/print>

9. Про координатора заходів щодо виконання зобов'язань України за Рамковою конвенцією Організації Об'єднаних Націй про зміну клімату та Кіотським протоколом до Рамкової конвенції Організації Об'єднаних Націй про зміну клімату: Указ Президента України від 12 вересня 2005 р. N 1239/2005 [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1239/2005#Text>